

Arrest

**nr. 345 855 van 28 april 2026
in de zaak RvV X / VIII**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Place Léopold 7/1
5000 NAMUR**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2026.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 16 maart 2026, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota's van de verzoekende partij van 23 maart 2026 en 24 maart 2026, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. DARESHOERI loco advocaat S. DELHEZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 26 september 2022 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming.

1.2. Op 14 december 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Trilai, district Achin, provincie Nangarhar. In 2014 verhuisde u samen met uw familie naar het dorp Kahi, district Achin, provincie Nangarhar. In 2020 verhuisde u samen met uw familie terug naar het dorp Trilai. U heeft de Pashtoun etniciteit en bent een soennitische moslim. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. Uw broer [N.M.] bevindt zich momenteel in Teheran, Iran. Uw broer [H.] bevindt zich momenteel in Turkije. Uw ouders wonen momenteel nog steeds in uw ouderlijk huis in Trilai.

Uw broer [H.] werkte van 2012 tot 2019 als soldaat bij het Afghaanse nationale leger. Hij was gestationeerd in de stad Kabul, in het logistieke hoofdkantoor, waar hij o.a. de depots bewaakte.

Uw broer [N.M.] werkte van 2009 tot 2013 voor een Amerikaans bedrijf in Shirina, in de provincie Paktika. Zijn taken omvatten o.a. het herstellen van wegen, loodgieterij en timmerwerken. In 2013 kwamen de dorpelingen, overigens gelinkt aan de taliban, te weten dat uw broer bij dit bedrijf werkzaam was. Ze verdachten hem er vervolgens van een spion te zijn voor de Amerikanen. Uw broer werd ook meermaals gebeld door de taliban. De tweede of de derde maand van 2013 werd u meegenomen door de taliban, vanop het veld waar u aan het werken was. Ze hielden u gevangen in de plaats Mamand, met als doel druk te zetten op uw broers om met hun jobs te stoppen. Na vier of vijf dagen slaagde u erin te ontsnappen. Twee tot drie maanden later stopte uw broer [N.M.] met zijn job. Ongeveer de negende maand van 2013 vertrok u naar Kabul voor uw studies.

Aan het begin van 2014 ontvingen uw beide broers vier of vijf dreigbrieven van de taliban. De taliban namen tevens meer en meer plaatsen over en bouwden controleposten onderweg, waardoor het onmogelijk werd voor uw broers om nog naar huis te komen.

Tijdens de eerste maand van 2021 kwam u terug thuis van de universiteit omwille van een corona-uitbraak. Uw vader beval u thuis te blijven tot de situatie in Afghanistan terug beter zou zijn. U bleef vervolgens thuis. Vijf maanden voor de val van de Afghaanse overheid vervoegde u de 'National Uprising Forces'. Deze stonden onder de leiding van een Amerikaans geleide militie, met als afgevaardigde [N.]. De twee commandanten die in uw gebied erkend waren, waren [K.M.] en [G.]. U werd zeven keer opgeroepen om het checkpoint Tangi bij te staan tijdens gevechten.

De tweede dag na de val van de Afghaanse overheid schreef de 'malik' een brief dat het leven van u en dat van uw broers in gevaar was, en dat jullie Afghanistan moesten verlaten. Deze brief werd tevens afgestempeld door nog drie andere maliks. De derde dag na de val verliet u samen met uw broers Afghanistan. Uw pogingen om door te reizen waren telkens succesvol, in tegenstelling tot die van uw broers. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 26 september 2022 aankwam, en daags nadien een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie neer van uw 'taskara' (=Afghaans identiteitsdocument), alsook kopieën van de taskara's van uw broers en van uw vader. U legt verder ook kopieën voor van volgende stukken: drie certificaten van uw broer [N.M.], twee werkkaarten van uw broer [H.], zijn bankkaart, de brief van de malik en vier schooldocumenten van uzelf. U dient enkele foto's in van uzelf en uw klasgenoten aan beide universiteiten, alsook enkele foto's van diploma-uitreikingen van vrienden. Tenslotte dient u drie foto's neer ten tijde van uw tewerkstelling bij de Uprising Forces.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofddorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan de door u aangehaalde verklaringen in verband met uw problemen met de taliban.

U verklaart enerzijds dat u Afghanistan verliet omwille van de problemen die uw broers en uervaarden met de taliban omwille van hun tewerkstelling (CGVS, p. 21).

U verklaart dat uw broer [H.] rond de vijfde maand van 2012 bij het Afghaanse nationale leger begon te werken, en dit tot 2019 (CGVS, p. 13). U heeft echter slechts weinig kennis van uw broers job. U stelt dat hij in het logistieke hoofdkwartier te Kabul werkzaam was, maar in welk korps of bataljon hij gestationeerd was, weet u niet (CGVS, p. 14). Ook waar dit hoofdkwartier zich in de stad bevond, kan u niet zeggen (CGVS, p. 15). Gevraagd naar uw broer's voornaamste taken, stelt u enkel dat hij de depots bewaakte (CGVS, p. 14). Dit is echter slechts een oppervlakkig antwoord. Gevraagd hoeveel personen met hem samenwerkten ter bewaking van deze depots, antwoordt u dat u dit niet specifiek weet maar dat het er veel waren (CGVS, p. 14). Dit is opnieuw slechts een oppervlakkig en nietszeggend antwoord. U stelt dat u niet veel weet over de jobs van uw broers omdat u uw huis verliet in 2014 en dan lang weg was voor uw studies (CGVS, p. 15). Echter verklaart u wel dat u telefonisch contact had met [H.] (CGVS, p. 15). Desalniettemin stelde u hem niet veel vragen over zijn job, omdat hij dit niet wou, hij wou dat u zich focuste op uw studies (CGVS, p. 15). Dit is echter geen afdoende verklaring voor uw gebrek aan kennis. Uw beperkte kennis omtrent [H.]'s tewerkstelling ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid ervan. Bovendien zijn uw verklaringen niet logisch wat betreft het algemeen geweten karakter van [H.]'s job. U verklaart immers dat de dorpingen in Trilai van in het begin op de hoogte waren van de job van [H.] (CGVS, p. 15). Dit strookt echter niet met uw verklaring dat de taliban in die periode en tot aan jullie verhuis in 2014 de controle hadden over deze regio (CGVS, p. 9). Men dunkt immers dat uw broer dan wel wat voorzichtiger zou zijn geweest met het bekend maken van zijn job bij het leger. Deze onlogische verklaringen doen verder afbreuk aan het geloof in uw relaas.

U verklaart dat uw broer [N.M.] van 2009 tot en met eind 2012 samenwerkte met de Amerikanen in Shirina, Paktika (CGVS, p. 10). Hij deed er aan loodgieterij en timmerwerk, alsook andere zaken zoals het herstellen van wegen (CGVS, p. 11). Voor welk Amerikaans bedrijf hij werkte, weet u echter niet (CGVS, p. 11). Ook kan u niet zeggen wie de eigenaar was, of wie de leiding had over dit bedrijf (CGVS, p. 12). U weet evenmin wie er rechtstreekse bevelen gaf aan uw broer (CGVS, p. 12). Ook over [N.M.]'s job heeft u dus slechts beperkte kennis, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. In 2013 stopte uw broer met zijn job omdat de dorpingen hem beschuldigden van spionage voor de Amerikanen (CGVS, p. 12). Het is merkwaardig dat uw broer omwille van een dergelijke beschuldiging zijn werkzaamheden zou beëindigen, aangezien u verklaarde dat de dorpingen tevens op de hoogte waren van de job van uw andere broer, [H.], en deze wel gewoon verder bleef werken zonder de noodzaak te voelen van werk te veranderen (CVS, p. 13). Bovendien verhuisden jullie het jaar daarna naar een ander dorp, maar nam uw broer [N.M.] zijn werkzaamheden niet terug op (CGVS, p. 5). Ook dit is opvallend. De dorpingen zouden over [N.M.]'s job te weten zijn gekomen via uw neef, die uw broer immers aan de job had geholpen en zelf niet verborg dat hij als ingenieur voor de Amerikanen werkzaam was (CGVS, p. 12). De dorpingen geloofden de tewerkstelling van uw neef omdat hij een ingenieur was, maar uw broers tewerkstelling geloofden ze dan weer niet, en hem beschouwden ze dus wel als een spion (CGVS, p. 12). Deze complete onlogica doet de wenkbrauwen fronsen. Dat uw neef geen problemen zou kennen omwille van diens samenwerking met de Amerikanen, maar uw broer dan weer wel, is immers allesbehalve logisch.

U verklaart dat u rond de tweede of derde maand van 2013 meegenomen werd door de taliban omwille van uw broers' activiteiten, en voornamelijk omwille van [N.M.]'s tewerkstelling (CGVS, p. 16). Ze belden naar [N.M.] en bevalen hem zichzelf over te geven, dan zouden ze u laten gaan (CGVS, p. 16). U verklaart dat u na vier of vijf dagen kon ontsnappen (CGVS, p. 17). Gevraagd hoe u kon ontsnappen, stelt u simpelweg dat u van de tweede verdieping van het gebouw sprong, via een klein raam (CGVS, p. 17). Gevraagd of er niemand u aan het bewaken was, stelt u van niet, ze kwamen gewoon twee tot drie keer per dag naar u kijken, en vertrokken dan terug om naar een andere regio te gaan (CGVS, p. 17). Dit is echter weinig geloofwaardig te noemen. Deze manier van 'bewaken' lijkt immers weinig doortastend en onvoldoende efficiënt, zeker gelet op het raam langs hetwelk u zou zijn ontsnapt. Dat u daarenboven na een sprong vanaf de tweede verdieping geen breuken of verwondingen opliep mag al evenzeer verbazen. Integendeel, u was naar eigen zeggen vervolgens twee uur te voet onderweg, alvorens u door iemand werd geholpen, die u met de auto nog anderhalf uur naar huis vervoerde (CGVS, p. 17). Gevraagd of ze u kwamen zoeken toen u bent ontsnapt, stelt u dat u heel snel wandelde om te ontsnappen van die regio (CGVS, p. 17). Men dunkt echter dat, als u nog twee uur te voet onderweg was, de taliban nog ruim voldoende de tijd zouden hebben gehad om u in te halen, zelfs indien ze pas later terug in het gebouw aankwamen. Ook wanneer u terug thuis was, kwamen ze merkwaardig genoeg niet terug langs bij u (CGVS, p. 18). Het is niet geloofwaardig dat ze u zouden meenemen en gevangen zouden houden om druk uit te oefenen op uw broers, om dan vervolgens totaal niet meer geïnteresseerd te zijn wanneer u ontsnapt bleek te zijn. U hoorde persoonlijk ook niks meer

van de taliban (CGVS, p. 18). Dit alles is niet plausibel en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees in uw hoofde, omwille van de tewerkstelling van uw beide broers.

U verklaart dat de taliban in het jaar 2014 drie, vier of vijf brieven naar uw broers stuurden (CGVS, p. 15-16). Gevraagd hoeveel brieven ze in totaal kregen, stelt u dat ze er vier of vijf kregen (CGVS, p. 16). Dat u echter niet het exacte aantal dreigbrieven kan zeggen, is niet aannemelijk. Men dunkt immers dat u elke dreiging van de taliban, de meest beruchte terroristische organisatie van Afghanistan op dat moment, wel zou bij blijven, en u dus ook zou weten hoeveel bedreigingen er in totaal werden verstuurd. Ook wanneer uw broers de laatste brief exact kregen, weet u niet (CGVS, p. 16). Het is bevreemdend dat u niet beter op de hoogte bent van de bedreigingen ten aanzien van uw broers, te meer uw vrees uit hun beweerde tewerkstelling en problemen zou voortkomen.

In deze brieven werden uw beide broers vermeld, hoewel er meer nadruk werd gelegd op [N.M.] (CGVS, p. 16). Dit is opvallend, aangezien uw broer [N.M.] zijn job reeds had beëindigd alvorens de taliban brieven begonnen te sturen (CGVS, p. 16). Dit is dus allesbehalve logisch te noemen. U verklaart dat uw broers na deze brieven niks meer hoorden van de taliban (CGVS, p. 18). Ook uw broers verlieten Afghanistan echter pas drie dagen na de val van de Afghaanse overheid (CGVS, p. 8). Dit betekent dat ze nog jarenlang in Afghanistan verbleven hebben, zonder daadwerkelijk problemen te hebben gekend. Dit ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw relaas. Wat is immers het nut dat de taliban dreigbrieven sturen, indien hieraan geen enkel concreet gevolg wordt gegeven en de persoon die wordt bedreigd gewoonweg verder met rust wordt gelaten. Dit alles houdt geen steek.

Anderzijds verklaart u dat u Afghanistan verliet omwille van uw toetreding tot de 'Uprising Forces' (CGVS, p. 21).

U verklaart dat u in de tweede maand van 2021 de Uprising Forces vervoegde, geleid door een Amerikaanse militie (CGVS, p. 18-19). Dient te worden opgemerkt dat het zeer merkwaardig is dat u hier tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niks over vermeldde (CGVS-vragenlijst, vraag 5). Zelfs wanneer u werd gevraagd wat u nog gedaan had tussen 2014 en uw vertrek uit Afghanistan, vond u dit niet het melden waard (CGVS-vragenlijst, vraag 5). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt gevraagd waarom u dit niet vermeldde tijdens uw eerste interview, is uw antwoord simpelweg dat ze u zeiden dat u details over uzelf kon geven tijdens het onderhoud op het CGVS (CGVS, p. 22). Wanneer u echter werd gezegd dat ze u specifiek vroegen naar wat u nog had gedaan tussen 2014 en uw vertrek, verklaart u dat ze u dit niet vroegen (CGVS, p. 22). Dit is niet serieus. Dat u deze toetreding niet eerder heeft vermeld, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. Het was immers aan u om dit element, betreffende uw eigen persoonlijke situatie, spontaan aan te halen.

Opvallend is ook dat u verklaart dat u na uw registratie bij de Uprising Forces geen documenten kreeg en dat u niet betaald werd (CGVS, p. 19-20). U ging hen alleen helpen wanneer ze werden aangevallen, en verder was u niet met hen (CGVS, p. 20). Dit alles wijst op een beperkt engagement, hetgeen in schril contrast staat met de situatie in Afghanistan op dat moment, slechts maanden voor de machtsovername door de taliban. Men dunkt immers dat er op dat moment wel meer van u verlangd zou worden, zeker wanneer u zichzelf als vertegenwoordiger van het dorp kandidaat zou hebben gesteld, zoals u het zelf verklaart (CGVS, p. 19). Deze onlogische verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw toetreding tot de Uprising Forces.

Gevraagd om te vertellen over een gevecht waaraan u deelnam, geeft u slechts een oppervlakkig antwoord, waarbij u alleen uitlegt hoe jullie controlepost en posities eruitzagen (CGVS, p. 20). Gevraagd om een persoonlijke anekdote te vertellen van uw tijd bij de Uprising Forces, geeft u andermaal slechts een vaag antwoord, waarbij een persoonlijke ervaring afwezig blijft (CGVS, p. 21). Uw gebrek aan doorleefde en gedetailleerde verklaringen ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw toetreding tot de Uprising Forces.

Dient te worden opgemerkt dat het tevens opvallend is dat u verklaart niet aanwezig te zijn geweest wanneer de controlepost uiteindelijk werd overgenomen door de taliban (CGVS, p. 20-21). Gevraagd waarom niet, kan u hier geen duidelijk antwoord op bieden (CGVS, p. 21). Ook dit doet de wenkbrauwen fronsen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gekend met de taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van uw taskara is hoogstens een aanduiding van uw identiteit en herkomst, hetgeen momenteel niet wordt betwist. Wat betreft de kopieën van de taskara's van uw vader en uw broers, dient te worden opgemerkt dat u niet aantoont dat deze stukken effectief aan familieleden van u toebehoren. Wat betreft de kopieën van de

certificaten, werkkaarten en bankkaart dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Dient hier opgemerkt dat het geen originelen betreffen en dat, gelet op het makkelijk te manipuleren karakter van kopieën, deze überhaupt weinig of geen bewijswaarde hebben. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel stukken tegen betaling worden verstrekt of vervalst, zowel in Afghanistan als daarbuiten (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Hetzelfde geldt voor de kopie van de brief van de maliks. Bovendien gaat het hier om een geschreven document, dat door eender wie, waar of wanneer kan zijn opgesteld, en daarenboven ten uwen behoeven werd opgesteld. De kopieën van de schooldocumenten, en de foto's van uzelf en uw klasgenoten, dienen enkel ter ondersteuning van uw opleiding, die in deze beslissing niet wordt betwist. De foto's van diploma-uitreikingen van vrienden zijn niet relevant in het kader van uw asielaas. De neergelegde foto's ten tijde van uw tewerkstelling bij de Uprising Forces hebben evenmin enige bewijswaarde. De bewijswaarde van foto's is überhaupt zeer relatief, gezien niet kan worden vastgesteld waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke bedoelingen ze werden genomen of al dan niet werden gemanipuleerd of in scène gezet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen

reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke

slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDE registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Trilai, Achin, Nangarhar, noch te Kahi, Achin, Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate

behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en

humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om

internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel werpt verzoeker de schending op van: “*artikel 1, A, § 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens.*”

In eerste instantie tracht verzoeker de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen op basis waarvan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) besluit dat hij de werkzaamheden van zijn broers, de problemen met de taliban en zijn aansluiting bij de uprising forces niet aannemelijk maakt.

Vervolgens voert hij aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vreest te worden beschouwd als verwesterd omdat hij Afghanistan verliet in 2021, omdat hij zich in België heeft geïntegreerd en een westerse levensstijl heeft aangenomen.

Tot slot bespreekt verzoeker op omstandige wijze de subsidiaire beschermingsstatus waarbij hij ingaat op de veiligheidssituatie in Afghanistan en de aldaar heersende humanitaire en hongersnood-situatie. Hij citeert hierbij uit persartikels, algemene landeninformatie en uit rechtspraak van het EHRM. In de inventaris van het verzoekschrift lijst hij volgende rapporten op waarvan hij de weblink verschaft: drie persartikels over de vervolging van Hazara's in Afghanistan (3, 4 en 5); landenrapporten van onder meer HRW, Amnesty International, OSAR, EASO (7-11); UNHCR, “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” (6), UNHCR, “Position on returns to Afghanistan” (12) en UNHCR, “Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan” (13).

2.2. Aanvullende nota's

Verweerder maakt op 16 maart 2026 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Hij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Afghanistan: Security Situation” van augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;

- EUAA “Afghanistan Country Focus” van december 2023;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van mei 2024;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023;
- EUAA COI Query “Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van februari 2024;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van januari 2026.

2.2.2. Op 23 maart 2026 maakt verzoeker, overeenkomstig voormeld artikel, een aanvullende nota over, met daarbij gevoegd:

- een kopie van zijn legerkaart;
- vier foto's over zijn leven in Afghanistan;
- zes foto's over zijn leven in België waarmee hij wenst aan te tonen dat zijn levensstijl volledig is veranderd sinds zijn aankomst in België waardoor hij riskeert als verwesterd te worden gepercipieerd in Afghanistan.

Op 24 maart 2026 maakt verzoeker, overeenkomstig voormeld artikel, een aanvullende nota over, met daarbij gevoegd:

- een reactie op voormelde aanvullende nota van het CGVS samen met “*bijkomende actuele informatie met betrekking tot de situatie in AFGHANISTAN*”;
- een tewerkstellingsattest opgesteld door NV D'Arta op 9 maart 2026;
- een gelegenheidsformulier - 2023 – tuinbouwsector;
- een attest logistieke opleiding;
- inschrijvingsformulier schooljaar 2025-2026 – Nederlands tweede taal – Richtgraad 1 met bijhorende factuur;
- een document “Aanwezigheden cursist” waaruit blijkt dat hij aanwezig was op de lessen in 2026.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het administratief dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij aanvullende nota van 16 maart 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld heeft. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen van gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen, zoals de bestreden beslissing en de aanvullende nota duidelijk maken. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen. Hij brengt ook geen recente informatie aan die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen.

Niettemin blijven de onzekerheid en de onwetendheid groot, waardoor de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse onderdanen. Hierbij wordt de recentst beschikbare informatie gehanteerd over de Afghaanse context, met bijzondere aandacht voor de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken.

2.3.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De bestreden beslissing is duidelijk voorzien van uitgebreide juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker zet niet uiteen waarom ze hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in voormelde bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Dat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden, blijkt uit het feit dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven. Die wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Dit alles wordt verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag wordt behandeld in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet waarnaar voormelde bepaling verwijst.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk deels overeen met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De toetsing of dit artikel werd geschonden door de bestreden beslissing stemt overeen met de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Vermits de bestreden beslissing geen maatregel tot terugleiding of verwijdering betreft, dringt zich geen verdergaande toetsing aan artikel 3 van het EVRM op dan de voormelde.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn broer N.M. voor een Amerikaans bedrijf van 2009 tot 2013 en omwille van de werkzaamheden van zijn broer H. voor het Afghaanse nationale leger van 2012 tot 2019. Daarnaast vreest verzoeker de taliban omwille van zijn toetreding tot de 'Uprising Forces' begin 2021. In het verzoekschrift haalt hij tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Afghanistan te worden beschouwd als verwesterd.

In de bestreden beslissing komt het CGVS tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. Het baseert zich daarvoor op volgende schragende vaststellingen:

(1) Verzoeker maakt de tewerkstelling van zijn broers N.M. en H. niet aannemelijk:

- Verzoekers beperkte kennis over de tewerkstelling van H. ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.
- De verklaringen over de algemene kennis van H.'s job zijn niet logisch gelet op zijn verklaring dat de taliban de controle hadden in zijn regio.
- Ook over de tewerkstelling van N.M. heeft verzoeker slechts beperkte kennis, wat de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.

(2) Het is niet geloofwaardig dat verzoeker in 2013 werd ontvoerd door de taliban

- Het is niet geloofwaardig dat verzoeker er in slaagde te ontsnappen door van de tweede verdieping van het gebouw te springen via een klein raam. Het is weinig geloofwaardig dat de taliban hem niet bewaakten.
- Het is verbazend dat verzoeker van de tweede verdieping van een gebouw sprong zonder verwondingen of breuken op te lopen.
- Het is niet geloofwaardig dat de taliban verzoeker zouden meenemen en gevangen zouden houden om druk uit te oefenen op zijn broers om dan vervolgens helemaal niet meer in hem geïnteresseerd te zijn wanneer hij ontsnapt bleek te zijn. Het is weinig plausibel dat hij zelf persoonlijk niets meer vernam van de taliban.

(3) Dat de taliban drie, vier of vijf dreigbrieven naar zijn broers stuurden in 2014 is niet geloofwaardig.

- Het is niet aannemelijk dat verzoeker niet kan duiden hoeveel dreigbrieven zij kregen en dat hij niet weet wanneer zij de laatste dreigbrief kregen.
- Het is opvallend dat in de dreigbrieven de nadruk werd gelegd op N.M. aangezien hij zijn job reeds had stopgezet alvorens de taliban dreigbrieven stuurden.
- Na ontvangst van de dreigbrieven hoorden zijn broers niets meer van de taliban en verbleven zij nog jarenlang in Afghanistan zonder daadwerkelijk problemen te hebben gekend. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

(4) Dat verzoeker in februari 2021 de 'Uprising Forces' zou hebben vervoegd, is eveneens niet geloofwaardig:

- Verzoeker heeft hierover niets vermeld tijdens zijn eerste interview bij de DVZ terwijl hem werd gevraagd wat hij nog heeft gedaan tussen 2014 en zijn vertrek uit Afghanistan.
- Dat verzoeker na zijn registratie bij de 'Uprising Forces' geen documenten kreeg en niet werd betaald, is weinig aannemelijk.
- Verzoeker geeft slechts oppervlakkige verklaring en vage antwoorden wanneer hem wordt gevraagd te vertellen over een gevecht waaraan hij deelnam of om een persoonlijke anekdote te vertellen over zijn tijd bij de 'Uprising Forces'.

(5) De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde schragende vaststellingen.

Na een zorgvuldige analyse van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat voormelde schragende vaststellingen van het CGVS met betrekking tot verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het asielrelaas alsook pertinent en correct zijn. Verzoeker slaagt er niet om deze vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Onder het kopje "Eerste tak: het werk van de broers van de verzoeker" betoogt verzoeker dat hij voor elk van zijn broers heeft kunnen uitleggen wat hun functies inhielden en dat hij de essentie van hun werk kon duiden. Hij verwijt het CGVS een onevenredige mate van kennis te verwachten.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich inderdaad heeft beperkt tot verklaringen over de essentie van het takenpakket van zijn broers. Dit neemt niet weg dat zijn kennis over het takenpakket van zijn broers oppervlakkig is en enige concrete kennis over hun werk en werkomstandigheden ontbreekt. Zo moest verzoeker het antwoord schuldig blijven op vragen zoals waar in de stad Kabul het logistieke hoofdkwartier zich bevond waar H. gedurende zeven jaar werkzaam was of voor welk Amerikaans bedrijf N.M. gedurende drie jaar werkte. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt betreft dit geen onevenredig gedetailleerde vragen maar betreft het wel degelijk kennis over essentiële zaken waarvan kan worden verwacht dat hij er als broer van op de hoogte is. Te meer, gelet op zijn universitair geschoold profiel en het feit dat hij zijn middelbaar afrondde in Kabul in 2017 waardoor hij bekend is met de stad waar ook zijn broer H. op dat moment was gestationeerd. Het feit dat de tewerkstelling van N.M. en H. eindigde in respectievelijk 2012 en 2019 doet hier niet anders over oordelen. Dat het situaties betreft die verzoeker niet rechtstreeks aangingen waardoor het begrijpelijk is dat hij "bepaalde aspecten van deze banen kan zijn vergeten" kan niet worden gevolgd. Immers liggen de werkzaamheden van zijn broers aan de basis van zijn vlucht uit Afghanistan en raakt dit dus aan de kern van zijn asielrelaas. Het betreft dus wel degelijk zaken die hem rechtstreeks aanbelangen. Verzoeker gaat verder niet in op de vaststelling dat zijn verklaring dat zijn mede-dorpelingen van het begin af aan op de hoogte waren van de tewerkstelling van H. niet strookt met zijn verklaring dat de taliban in die periode de controle hadden over deze regio. Het CGVS oordeelde dan ook op goede gronden dat het niet aannemelijk is dat H. niet voorzichtiger zou zijn geweest bij het bekend maken van zijn job voor het Afghaanse nationale leger.

Verzoeker wijst er nog op dat hij documenten heeft voorgelegd over het werk van zijn broers die de geloofwaardigheid van zijn verklaringen bevestigen maar gaat voorbij aan de motieven die in dit verband in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen.

"De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van uw taskara is hoogstens een aanduiding van uw identiteit en herkomst, hetgeen momenteel niet wordt betwist. Wat betreft de kopieën van de taskara's van uw vader en uw broers, dient te worden opgemerkt dat u niet aantoont dat deze stukken effectief aan familieleden van u toebehoren. Wat betreft de kopieën van de certificaten, werkkaarten en bankkaart dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Dient hier opgemerkt dat het geen originelen betreffen en dat, gelet op het makkelijk te manipuleren karakter van kopieën, deze überhaupt weinig of geen bewijswaarde hebben. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel stukken tegen betaling worden verstrekt of vervalst, zowel in Afghanistan als daarbuiten (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Hetzelfde geldt voor de kopie van de brief van de maliks. Bovendien gaat het hier om een geschreven document, dat door eender wie, waar of wanneer kan zijn opgesteld, en daarenboven ten uwen behoeven werd opgesteld. De kopieën van de schooldocumenten, en de foto's van uzelf en uw klasgenoten, dienen enkel ter ondersteuning van uw opleiding, die in deze beslissing niet wordt betwist. De foto's van diploma-uitreikingen van vrienden zijn niet relevant in het kader van uw asielrelaas. De

neergelegde foto's ten tijde van uw tewerkstelling bij de Uprising Forces hebben evenmin enige bewijswaarde. De bewijswaarde van foto's is überhaupt zeer relatief, gezien niet kan worden vastgesteld waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke bedoelingen ze werden genomen of al dan niet werden gemanipuleerd of in scène gezet."

Hieruit volgt dat het CGVS vaststelt dat verzoeker slechts kopieën van documenten voorlegt waarvan de bewijswaarde gering is, nu de authenticiteit ervan niet kan nagegaan worden en dat volgens objectieve landeninformatie sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude in Afghanistan, waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt zodat hieraan slechts een bijzondere relatieve of geringe bewijswaarde kan worden toegekend. Het CGVS baseert zich hiervoor op de "COI Focus, Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (update)" toegevoegd aan het administratief dossier (blauwe map, stuk 2). Verzoeker brengt niets concreets bij waaruit blijkt dat voormelde landeninformatie, waarop de vaststellingen van het CGVS zijn gesteund, niet langer actueel of correct is. Ten overvloede stelt de Raad vast dat de kopie van de bankkaart van verzoekers broer H. een opmerkelijke schrijffout bevat, namelijk "*ministry of deffince*", wat twijfels doet rijzen omtrent de authenticiteit ervan.

De Raad acht het motief waarbij het CGVS de wenkbrauwen frons over verzoekers verklaring dat de dorpelingen zijn neef die als ingenieur werkte voor een Amerikaans bedrijf geloofden, maar zijn broers tewerkstelling voor de Amerikanen dan weer niet geloofden en hem beschouwden als spion overtollig. Het wordt niet weerhouden als een schragende vaststelling. Verzoekers kritiek hierop kan dan ook geen aanleiding geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. De overige bevindingen uit de bestreden beslissing zijn immers in casu voldoende determinerend om de tewerkstelling van verzoekers broers niet aannemelijk te achten. Overigens merkt de Raad op dat waar verzoeker stelt dat het CGVS zijn verklaringen niet logisch acht omdat het er foutief van uitgaat dat zijn neef voor hetzelfde bedrijf als zijn broer N.M. werkte en geen problemen had, dit nergens kan worden gelezen in de bestreden beslissing. Het CGVS stelt wel vast dat beiden samenwerkten met de Amerikanen en dat het onlogisch is dat verzoekers broer op basis van deze samenwerking als spion zou worden beschouwd en zijn neef niet.

Onder het kopje "*Tweede tak: de ontvoering van de verzoeker*" beperkt verzoeker zich in eerste instantie tot poneringen zoals dat hij er niet van op de hoogte is dat "*een specifieke methode werd aangeleerd om een gevangene in het oog te houden*", dat het moeilijk te begrijpen is welke methode van toezicht het CGVS adequaat acht en dat het totaal onrealistisch zou zijn om een persoon 24 uur per dag in dezelfde kamer als hem te plaatsen. Hij plaatst hiermee echter de pertinente vaststelling van het CGVS niet in een ander daglicht dat het weinig geloofwaardig is dat de taliban hem zouden ontvoeren, gevangennemen en vervolgens slechts twee of drie keer per dag naar hem zouden komen kijken om daarna terug te vertrekken naar een andere regio terwijl er in de kamer waar hij zat opgesloten een raam was waarlangs hij kon ontsnappen. Zijn betoog dat de taliban ervan uit konden gaan dat gezien de hoogte waarop het raam zich bevond hij niet zou ontsnappen komt niet overeen met zijn verklaring dat hij erin slaagde uit dit raam te springen en geen breuken of verwondingen opliep buiten een schram op zijn voorhoofd.

De Raad ziet verder niet in welke vragen verzoeker nog verwachtte over zijn ontsnapping of verwondingen. Immers verklaarde hij duidelijk "*[...] ik sprong van dit gebouw en viel op plant en door deze plant was mijn voorhoofd gescheurd en zo kon ik ontsnappen.*" waarop hij vervolgens "*snel*" twee uur lang wandelde tot hij een dorpeling vond die hem uit de regio hielp ontsnappen (gehoorverslag CGVS, p. 17).

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekers betoog bol staat van de veronderstellingen en hypothesen zoals dat hij ondanks de val in staat was te lopen op adrenaline of dat zijn val breuken maar ook slechts kneuzingen als gevolg kon hebben. Verzoeker lijkt eraan voorbij te gaan dat hij zelf verklaart deze gebeurtenissen te hebben meegemaakt waardoor kan worden verwacht dat hij in dit verband concreet kan aangeven of hij al dan niet verwondingen heeft opgelopen.

De Raad stelt vast dat het CGVS verder op goede gronden vaststelt dat het niet geloofwaardig is dat de taliban verzoeker zouden meenemen en gevangen zouden houden om druk uit te oefenen op zijn broers om dan vervolgens helemaal niet meer geïnteresseerd te zijn in hem wanneer hij ontsnapt bleek te zijn. Verzoeker verklaarde immers dat de taliban niet meer langs kwamen en dat hij persoonlijk niets meer van hen hoorde. Verzoekers uitleg dat de taliban in 2013 – toen de gebeurtenissen plaatsvonden – niet de militaire capaciteiten hadden die ze nu hebben en dat zij het zouden moeten opnemen tegen de Afghaanse of Amerikaanse strijdkrachten wanneer ze hem zouden zoeken strookt niet met de door hem afgelegde verklaringen over de veiligheidssituatie in zijn regio. Concreet kan in het gehoorverslag van het CGVS worden gelezen:

" Wel tot 2014 was de taliban daar aanwezig, mijn broers konden ons niet komen bezoeken daar, een broer werkte in Paktika, in Shirina, en een andere broer werkte in Kabul in logistiek daar, ze konden niet komen daar, ik en met mijn ouders woonden, daar, wanneer ze daar kwamen, kwamen ze stiekem

's nachts en keerden terug.

Was de overheid aanwezig?

Ze waren aanwezig maar tijdens onze regio, die plaatsen was vol risico, gevaarlijk gebied, de taliban was er, de overheidsaanwezigheid was er niet.” (gehoorverslag CGVS, p. 9).

Aldus blijkt dat de overheid niet aanwezig was in verzoekers dorp, dat de taliban er de controle hadden en dat om deze reden zijn broers niet naar huis durfden komen. Verzoekers uitleg dat de taliban geen actie meer ondernamen omdat een terugkeer naar zijn woning een te groot risico zou zijn kan dan ook niet worden aangenomen.

Tot slot doet verzoekers niet onderbouwd betoog dat hij *“een groot aantal details”* over zijn ontvoering heeft gegeven - dat geen steun in het gehoorverslag van het CGVS - geen afbreuk aan het voorgaande.

Met zijn betoog onder het kopje *“Derde tak: de bedreigingen door de taliban”* dat het lachwekkend is dat het CGVS vaststelt dat het niet aannemelijk is dat hij niet kan zeggen hoeveel dreigbrieven zijn broers ontvingen, plaatst verzoeker dit niet in een ander daglicht. De Raad ziet ook de inconsistentie van deze vaststelling niet in noch de relevantie van verzoekers citaat uit het gehoorverslag van het CGVS waaruit hij besluit dat zijn verklaringen samenhangend en nauwkeurig zijn. De Raad volgt het CGVS waar het overweegt: *“Dat u echter niet het exacte aantal dreigbrieven kan zeggen, is niet aannemelijk. “Men dunkt immers dat u elke dreiging van de taliban, de meest beruchte terroristische organisatie van Afghanistan op dat moment, wel zou bij blijven, en u dus ook zou weten hoeveel bedreigingen er in totaal werden verstuurd. [...]” Het is bevreemdend dat u niet beter op de hoogte bent van de bedreigingen ten aanzien van uw broers, te meer uw vrees uit hun beweerdte tewerkstelling en problemen zou voortkomen.”*

Bovendien betreft dit niet *“het enkele feit”* op basis waarvan zijn verklaringen over de dreigbrieven van de taliban niet geloofwaardig worden geacht. Zo kan in de bestreden beslissing nog worden gelezen:

“In deze brieven werden uw beide broers vermeld, hoewel er meer nadruk werd gelegd op [N.M.] (CGVS, p. 16). Dit is opvallend, aangezien uw broer [N.M.] zijn job reeds had beëindigd alvorens de taliban brieven begonnen te sturen (CGVS, p. 16). Dit is dus allesbehalve logisch te noemen. U verklaart dat uw broers na deze brieven niks meer hoorden van de taliban (CGVS, p. 18). Ook uw broers verlieten Afghanistan echter pas drie dagen na de val van de Afghaanse overheid (CGVS, p. 8). Dit betekent dat ze nog jarenlang in Afghanistan verbleven hebben, zonder daadwerkelijk problemen te hebben gekend. Dit ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw relaas. Wat is immers het nut dat de taliban dreigbrieven sturen, indien hieraan geen enkel concreet gevolg wordt gegeven en de persoon die wordt bedreigd gewoonweg verder met rust wordt gelaten. Dit alles houdt geen steek.”

Volgend warrig betoog van verzoeker doet hier niet anders over oordelen *“Dat zij, ondanks het feit dat zij hun werkzaamheden hadden stopgezet wegens, in het geval van [N.M.], de bedreigingen en telefoontjes die zij had ontvangen van dorpelingen die hem als spion beschouwden, verbonden bleven met het nationale leger en de Amerikanen.”*

Waar verzoeker zijn vrees nog tracht te staven met een citaat uit een persbericht van HRW van 22 maart 2022 waarin kan worden gelezen dat de taliban ermee dreigden wraak te nemen op activisten en voormalige overheidsfunctionarissen wijst de Raad erop dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn broers werkten voor de Amerikanen en het voormalige Afghaanse regime waardoor zijn betoog niet dienstig is.

Onder het kopje *“Vierde tak: de acties van verzoeker”* voert verzoeker aan dat hij *“duidelijk heeft aangegeven dat hij dacht dat hij zich volledig zou kunnen uitdrukken tijdens de hoorzitting bij het CGVS en dat hij niet vond dat hij dit element aan de Dienst Vreemdelingenzaken moest melden”*. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan worden verwacht dat hij de kernelementen waarop zijn vrees steunt vermeldt bij het DVZ-interview. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Zoals kan worden gelezen in de bestreden beslissing werd hem tijdens het DVZ-interview wel degelijk de mogelijkheid gegeven te vermelden dat hij zich aansloot bij de ‘Uprising Forces’ toen hem werd gevraagd *“Wat heeft u gedaan tussen 2014 en uw vertrek?”* (CGVS voorbereidende vragenlijst, p.3). Verzoekers betoog dat *“hij niet vond dat hij dit element aan de Dienst Vreemdelingenzaken moest melden”* is weinig ernstig en kan allerminst als verklaring dienen waarom hij helemaal geen gewag heeft gemaakt van een dergelijk belangrijk kernelement. Het CGVS besluit daarom op goede gronden dat het niet eerder vermelden van zijn toetreding tot de ‘Uprising Forces’ de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.

Door verder te poneren dat hij alle hem gestelde vragen heeft beantwoord, te herhalen wat hij tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde en passages uit het gehoorverslag te citeren weerlegt verzoeker niet de

vaststelling dat hij slechts oppervlakkige antwoorden geeft wanneer hem wordt gevraagd naar gevechten waaraan hij deelnam of naar persoonlijke anekdotes. De vaststelling dat het gebrek aan doorleefde en gedetailleerde verklaringen andermaal de geloofwaardigheid van zijn toetreding tot de 'Uprising Forces' ondermijnt blijft dan ook overeind.

Voor wat betreft de overweging dat het opvallend is dat verzoeker na zijn registratie bij de 'Uprising Forces' geen documenten kreeg en dat hij niet werd betaald voert verzoeker slechts een abstract betoog dat hij "*slechts een reservemilitair was voor een stervende regering*", dat hij vocht "*om idealen te waarborgen*" en dat zijn beloning van weinig belang was. Vervolgens stelt hij "*Dat de Afghaanse autoriteiten in deze context ook niet in staat waren om verzoeker te registreren of hem een kaart of ander document te geven, kan het Gerecht alleen maar aanvaarden*". Gelet op dit betoog en verzoekers verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS dat hij geen documenten kreeg (gehoorverslag CGVS, p. 19) is het frappant dat hij bij zijn aanvullende nota van 23 maart 2026 een kopie van een legerkaart voorlegt. Ter terechtzitting licht hij toe dat het een kaart van de 'Uprising Forces' betreft, dat hij het origineel is verloren onderweg en dat vrienden in Iran foto's van de kaart hadden die hij heeft kunnen bemachtigen. Gelet op zijn eerdere verklaringen dat hij geen kaart of ander document kreeg toen hij toetrad tot de 'Uprising Forces' kan geen bewijswaarde worden toegekend aan voormelde "*legerkaart*".

Verzoekers uitleg dat hij tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde dat de controlepost waar hij hulp zou hebben verleend bij gevechten werd verlaten toen de steden in de provincies werden overgenomen door de taliban, dat er bijgevolg niet is gevochten toen de taliban de controlepost overnam wat een plausibele uitleg is voor zijn afwezigheid op dat moment doet geen afbreuk aan voorgaande schragende motieven die maken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers toetreding tot de 'Uprising Forces' waartegen hij geen dienstig verweer voert.

Verzoeker kan tot slot de kopieën van foto's die hij voegt bij zijn aanvullende nota van 23 maart 2026 niet meer laten zeggen dan dat er een man waarvan hij stelt dat het zijn overleden vriend is, op te zien is met een wapen, dat hij samen met deze man staat afgebeeld op een foto waarop zij een vuurtje maken en dat zij te zien zijn op een groepsfoto. Verzoeker duidt niet concreet wat hij met deze foto's over "*zijn leven in Afghanistan*" wenst aan te tonen. Alleszins tonen voormelde foto's niet aan dat hij werkelijk deel uitmaakte van de 'Uprising Forces'. Tot slot is verzoeker nog te zien op een foto met een vlag in zijn hand waarvan hij stelt dat deze is genomen in 2020 op onafhankelijkheidsdag. Volgens hem toont dit aan dat hij een aanhanger is van het voormalige Afghaanse regime. Dat hij deel zou hebben genomen aan de viering van onafhankelijkheidsdag volstaat echter niet om aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan in de negatieve aandacht van de taliban zou komen te staan.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

2.3.5.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden, ook wel verwestering genoemd.

Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 23 en 26). De

taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 24 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan - Country Focus, januari 2026, p. 32-34). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. Hoewel decreten tegenwoordig meer geformaliseerd en gepubliceerd worden, blijven veel instructies vaag, mondeling of niet officieel bekendgemaakt. Dit leidt tot rechtsonzekerheid en ruimte voor willekeurige interpretatie en handhaving.

Op 31 juli 2024 werd door de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften. De wet specificiert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer

executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 43). In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesies onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 20; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 25; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 46 en 47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 50).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) "Focus Afghanistan. Return from abroad" van 14 februari 2025, waarnaar de "EUAA, Afghanistan: Country Focus", van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het "Immigration Department", dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de de facto-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de de facto-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De de facto-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of buren omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geïsoleerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de bestreden beslissing kunnen de volgende afwegingen worden teruggevonden:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In de aanvullende nota van verweerder, die verwijst naar de recentste beschikbare informatie, wordt bevestigd: *“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie.”*

In het verzoekschrift betoogt verzoeker concreet dat hij Afghanistan in 2022 heeft verlaten, dat hij zich in België heeft geïntegreerd en een westerse levensstijl heeft aangenomen. Hij stelt *“Dat hij leeft volgens de Belgische cultuur en vooral zoals elke andere tiener in BELGIË”*.

In zijn aanvullende nota van 23 maart 2026 stelt verzoeker dat hij aan sport doet, dat hij graag feestviert waarbij hij alcohol drinkt en *“dat dit soort gedrag kan worden gezien als een verwestering van zijn kant, wat zijn terugkeer naar Afghanistan bijzonder gevaarlijk maakt”*. Verzoeker voegt foto's toe waarop hij te zien is als hij sport, feestviert en met een fles alcohol poseert. Bij zijn aanvullende nota van 24 maart 2026 voegt verzoeker nog volgende documenten waaruit blijkt dat hij werkt en Nederlandse lessen volgt:

- een tewerkstellingsattest opgesteld door NV D'Arta op 9 maart 2026;
- een gelegenheidsformulier - 2023 – tuinbouwsector;
- een attest logistieke opleiding;
- inschrijvingsformulier schooljaar 2025-2026 – Nederlands tweede taal – Richtgraad 1 met bijhorende factuur;
- een document “Aanwezigheden cursist” waaruit blijkt dat verzoeker aanwezig is op de lessen in 2026.

De Raad wijst erop dat het gegeven dat verzoeker Nederlands leert en aan de slag is weliswaar lovenswaardig is en aantoont dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet in concreto aannemelijk dat hij omwille van het school lopen en het feit dat hij hier werkt, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Ook het gegeven dat verzoeker sport, uitgaat en alcohol zou drinken kan op zich niet volstaan om aan te tonen dat hij dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker toont immers niet aan dat hij hierdoor specifiek wordt blootgesteld aan westerse waarden en normen en hij hierdoor niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Uit de voormelde stukken kan weinig worden afgeleid met betrekking tot de manier waarop verzoeker zich al dan niet openstelt in de Belgische samenleving en de repercussies dat dit heeft op zijn persoon. Waar verzoeker ter terechtzitting nog verklaart dat hij een vriendin heeft stelt de Raad vast dat hij dit op geen enkele wijze staaft. Hetzelfde geldt voor zijn verklaring ter terechtzitting dat hij in het verleden in een bierbrouwerij heeft gewerkt en dat zijn familie en dorpsgenoten hiervan op de hoogte zouden zijn.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker blijkens het administratief dossier Afghanistan heeft verlaten drie dagen na de machtsovername door de taliban, die plaatsvond op 15 augustus 2021. Hij was op dat moment bijna 20 jaar oud op grond van zijn verklaarde geboortedatum. Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan zeker was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Verzoeker kwam op 26 september 2022 in België toe en verblijft hier afgerond drieënhalve jaar, wat niet zodanig lang is dat hij dermate zou zijn verankerd in de Belgische samenleving dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse normen en waarden en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Minstens toont verzoeker dit niet concreet aan. Er wordt geen concreet en diepgaand beeld geschetst van de impact van zijn verblijf in België op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat hij doorheen de jaren die hij in België heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afghaanse waarden en normen. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Hij verklaarde tijdens het gehoor bij het CGVS nog om de vijftien dagen contact te hebben met zijn moeder en om de maand met zijn vader (gehoorverslag CGVS, p. 8). Hij moet bijgevolg redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen.

Voor het overige ontwikkelt verzoeker in het verzoekschrift een theoretisch betoog, waarbij hij uitgebreid verwijst naar en citeert uit diverse landeninformatie en studies. Echter kan verzoeker niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar

algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij concreet is verwesterd of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad wijst er op dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt.

De Raad concludeert dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of vervolgd.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat verzoeker verwesterd is of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door hem aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en verzoekers betoog in dit verband niet relevant, noch dienstig.

In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota van 23 maart 2026 verwijst naar arresten van de Raad, dient te worden onderstreept dat hij niet verduidelijkt in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaken hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot zijn verzoek om internationale bescherming.

In zijn aanvullende nota van 24 maart 2026 wijst verzoeker nog op “*de recente situatie in Afghanistan*” en betoogt dat “*het structureel en systemisch mensenrechtendeficit*” waarvan sprake sinds de machtsovername door de taliban, in 2025 aanhoudt. Hij verwijst vervolgens naar twee verslagen van UNAMA, “*Human Rights Situation in Afghanistan: Januari – March 2025 Update*” en “*Human Rights Situation in Afghanistan: April–June 2025 Update*”, waarin grootschalige mensenrechtenschendingen worden gedocumenteerd. Vervolgens gaat hij specifiek in op mensenrechtenschendingen begaan ten aanzien van personen die onvrijwillig terugkeren naar Afghanistan waarbij hij verwijst naar “*UNAMA/OHCHR, persbericht Afghanistan: UN report documents human rights violations of forced returnees*”, van 24 juli 2025. Hij benadrukt dat uit dit rapport blijkt dat “*langdurige afwezigheid en verblijf in het Westen kan net leiden tot een verhoogde verdenking of profilering*”. Hij besluit dat “*staten verplicht zijn om bij elke beslissing inzake terugkeer een individuele risicobeoordeling te maken, conform het non-refoulementsbeginnsel in het internationaal recht*”. Hij vervolgt dat ook ngo’s een “*consistent en verontrustend beeld*” schetsen waarbij hij verwijst naar mensenrechtenschendingen en de preciaire humanitaire situatie zoals gerapporteerd in “*Human Rights Watch, World Report 2025: Afghanistan*”. Volgens hem vergroten deze omstandigheden de kwetsbaarheid van personen die terugkeren naar Afghanistan, “*in het bijzonder indien hun achtergrond hen in een risicocategorie plaatst.*” Hij stelt dat het van belang is voormelde landeninformatie, bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming in België, te verbinden met de individuele situatie van de verzoeker.

Vervolgens bespreekt hij algemeen drie elementen waarvan hij stelt dat ze relevant zijn voor de beoordeling van zijn verzoek waarbij een eerste relevant element de “*lange duur van de afwezigheid van de verzoeker uit Afghanistan*” is. Hij wijst er in dit verband op dat de “*de facto autoriteiten terugkeerders vaak onder verdenking plaatsen*”, bijvoorbeeld wegens een vermeende band met buitenlandse actoren, wegens integratie in een Westers land of wegens afwijkend gedrag waardoor langdurige afwezigheid uit Afghanistan tot een verhoogd risico bij terugkeer leidt. Volgens verzoeker blijkt dit uit het voormeld rapport van UNAMA/OHCHR van 24 juli 2025 evenals uit “*het laatste verslag van UNAMA*” van september 2025 waaruit hij uitgebreid citeert. In het citaat van verzoeker waarin de problematische mensenrechtensituatie in Afghanistan onder de taliban wordt besproken, kan voor wat betreft terugkeer worden gelezen dat UNAMA verwijst naar zijn rapport “*No safe haven, human rights risks faced by persons involuntarily returned to Afghanistan*” waarin mensenrechtenschendingen worden gerapporteerd ten aanzien van personen met specifieke risicoprofielen die gedwongen terugkeerden naar Afghanistan. De problematische mensenrechtelijke en humanitaire situatie in Afghanistan wordt verder geschetst door verzoeker aan de hand van citaten uit “*UNAMA Report: The Dark Shadow of Widespread Women’s Repression and Summary Trials in Afghanistan*”, van 11 augustus 2025, “*verslag van UNAMA van 10 december 2025*”. Verzoeker besluit dat er een vaststaand risico is dat zijn basisrechten en mensenrechten zullen worden geschonden bij terugkeer naar Afghanistan en dat deze schendingen het gevolg zijn van een politiek gevoerd door de de facto overheden.

Vervolgens wijst verzoeker op een tweede essentieel element, zijn integratie in België. Hij gaat hierbij niet in op zijn eigen integratie in België maar voert algemeen aan uit welke factoren integratie kan blijken, dat België een structureel multicultureel karakter heeft en dat in juni 2025 ongeveer 36% van de Belgische bevolking een buitenlandse achtergrond heeft. Hij wijst hierbij op bron van Statbel en een rapport van Myria, “*Migratie in cijfers en in rechten 2025*”. Hij betoogt dat “*integratie-elementen*” een rol spelen bij de beoordeling of een verwijderingsmaatregel evenredig is. Voor wat betreft terugkeer naar Afghanistan voert verzoeker aan dat wanneer “*iemand*” jarenlang een leven in België heeft opgebouwd dit immers een disproportionele inmenging

kan betekenen in het privé- en gezinsleven beschermd door artikel 8 van het EVRM. Tot slot wijst verzoeker nog op de “Cedoca, COI Focus:Kindhuwelijken, 27 juni 2025”.

Tot slot betoogt verzoeker dat dient te worden nagegaan wat hem te wachten staat bij terugkeer waarbij hij voornamelijk uitgebreid citeert uit het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) “Focus Afghanistan. Return from abroad” van 14 februari 2025. Hij voert aan dat hieruit blijkt dat de situatie voor terugkeerders uit het Westen zeker problematisch blijft. Hij benadrukt dat IOM niet meewerkt aan terugkeer uit het Westen, stelt dat SEM zelf toegeeft “dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is, het niet bestaat”, dat het aantal terugkeerders gemonitord door UNHCR, waarbij werd vastgesteld dat 98% geen fysieke veiligheidsproblemen ondervond bij terugkeer, slechts een klein deel is van het totaal aantal terugkeerders uit Pakistan, Iran en Turkije en dat bovendien wel degelijk problemen werden gerapporteerd. Verder stelt hij dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen tijdelijke en permanente terugkeer. Hij betoogt dat de situatie van terugkeerders, zeker van personen met een bijzonder profiel of die verwesterd zijn wel degelijk problematisch zal zijn en verwijst hierbij naar een VN-rapport van juli 2025. Verzoeker stelt dat wordt bevestigd door berichtgeving over een recente aardbeving die plaatsvond op 3 november 2025. Waarbij hij wijst op een persbericht van de New York Times van 2 november 2025.

De Raad stelt vast dat verzoekers algemeen betoog geen afbreuk doet aan voormelde individuele beoordeling waaruit volgt dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een risicoprofiel heeft waardoor hij in de negatieve aandacht van de taliban zou komen bij terugkeer noch heeft aangetoond verwesterd te zijn of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd bij terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota dan wel dat het van belang is de landeninformatie die hij aanhaalt te verbinden met de individuele situatie van de verzoeker ten einde een verzoek om internationale bescherming te beoordelen maar hij beperkt zich tot veralgemeende stellingen en het citeren van landeninformatie zonder dit op zijn concrete individuele situatie te betrekken. De Raad stelt vast dat nergens in de door verzoeker aangehaalde landeninformatie kan worden gelezen dat wordt gerapporteerd over mensenrechtenschendingen ten aanzien van terugkeerders louter wegens een lang verblijf in het buitenland of wegens integratie in een Westers land. Waar verzoeker in het algemeen verwijst naar informatie betreffende het leven onder talibanbewind en de zeer strikte versie van de sharia toegepast door de taliban die leidt tot mensenrechtenschendingen, willekeurige arrestaties, illegale detentie, slechte gevangenisomstandigheden en foltering en onmenselijke en vernederende behandeling in detentie, is de Raad van oordeel dat een vrees voor vervolging in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en mensenrechtenschendingen plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Het louter verwijzen naar en citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, volstaat dus niet.

Waar verzoeker nog algemeen ingaat op het aspect integratie in België; wijst de Raad erop dat het feit dat een persoon in België zou zijn geïntegreerd niet betekent dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade loopt. Verzoekers algemeen betoog over integratie en een multiculturele samenleving is op dit vlak niet dienstig. Voor wat betreft de rol die integratie speelt bij het al dan niet nemen van een verwijderingsmaatregel in het kader van artikel 8 van het EVRM stipt de Raad aan dat het doel van de procedure voor het verwerven van internationale bescherming niet is om het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de Raad ter zake zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat dan ook niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984). Verder ziet de Raad de relevantie niet in van verzoekers verwijzing naar voormelde COI-Focus over kindhuwelijken aangezien hier in verzoekers geval geen sprake van is.

Tot slot toont verzoeker door algemeen te citeren uit het eerder in dit arrest besproken rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) “Focus Afghanistan. Return from abroad” van 14 februari 2025 en hierbij een aantal kanttekeningen te plaatsen niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan louter omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd door de taliban. Verzoeker toont het tegendeel niet aan door op te werpen dat IOM niet meewerkt aan terugkeer vanuit het Westen, en dat slechts een klein aantal terugkeerders werd opgevolgd door UNHCR. Door nog te stellen dat SEM zelf toegeeft “dat het niet is omdat iets niet gedocumenteerd is, het niet bestaat” en dat er wel degelijk problemen werden gerapporteerd brengt verzoeker niets in tegen bovenvermelde bevindingen dat de SEM tijdens zijn onderzoek geen bewijs heeft gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders

zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de de facto-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36). Dit blijkt ook uit de door verzoeker in zijn aanvullende nota weergegeven citaten. Zoals gezegd toont verzoeker niet aan over een dergelijk risicoprofiel te beschikken.

2.3.5.3. De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

2.3.6.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afgaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afgaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precare humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, Afghanistan: Country focus, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en

humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het verzoekschrift onder het kopje “*De humanitaire crisis in Afghanistan leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM*” een hele uiteenzetting verstrekt over rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en in se opwerpt dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM, nu er niet langer een functionerende centrale regering aanwezig is en het land volledig onder controle staat van een islamitische groepering, kan zulks niet kan worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto-regering aanwezig, met de facto-ministers en de facto-functionarissen (EUAA, “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 36-43; EUAA, “Afghanistan. Country Focus”, januari 2026, p. 16-17). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze van het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat de sharia heeft ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. In dit arrest wordt ook nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties de toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd. Verzoekers ophijsting van titels van persartikelen over de humanitaire situatie in Afghanistan doet hier niet anders over oordelen.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Met een loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en het voegen van landeninformatie in zijn aanvullende nota van 24 maart 2026, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdiseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen

de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente Country Focus van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van "*violence against civilians*" wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de de facto-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van "battles" en "explosions/remote violence", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de de facto-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de de facto-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de de facto-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' (Tehreek-e-Taliban (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De de facto-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse de facto-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 60-63).

Verzoekers betoog in zijn aanvullende nota waar hij wijst op persartikels van 15 maart 2026 en 17 maart 2026 uit de New York Times en meent dat de bijzondere onveiligheid als gevolg van de Pakistaanse aanvallen minstens de subsidiaire bescherming rechtvaardigt kan dan ook niet worden gevolgd.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “Afghanistan - Country Focus” van januari 2026 nog steeds actueel.

Onder het kopje “Aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan” citeert verzoeker uit de “*Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” die door het UNHCR in augustus 2018 werden gepubliceerd en uit niet nader omschreven of gedateerde rapporten van OSAR, Amnesty International en Human Rights Watch. Hij betoogt dat de veiligheidssituatie niet fundamenteel is veranderd “*ondanks de discussies voor een vredeakkoord*”, waarvoor hij naar zijn oordeel steun vindt in een opnieuw niet nader omschreven of gedateerd rapport van Human Rights Watch waaruit hij citeert. Hij betoogt dat er ondanks een vermindering van geweld na de machtsovername door de Taliban, er nog veel geweldsincidenten zijn vanwege andere gewapende groepen, waarna hij citeert uit een niet nader vernoemd of gedateerd rapport. Vervolgens wijst hij erop dat de UNHCR in een nota van augustus 2021 alle landen oproept om gedwongen terugkeer naar Afghanistan op te schorten gezien de onzekere situatie aldaar, wat recent werd herbevestigd door het UNHCR, aldus verzoeker, opnieuw zonder het rapport waaruit hij citeert te benoemen of te dateren. Verzoeker wijst zonder verdere details op een arrest van de Raad waarin wordt opgeroepen tot bijzondere voorzichtigheid bij de analyse van asielaanvragen ingediend door Afghanen. Hij stelt dat de verslechtering van de veiligheidssituatie wordt bevestigd door UNHCR in voormeld rapport van augustus 2018. Hij citeert vervolgens uitgebreid uit het rapport “*Afghanistan: country focus*” van EASO van januari 2022 en trekt hieruit de conclusie dat het voorbarig is te denken dat de veiligheidssituatie is gestabiliseerd en dat het gebrek aan actuele en objectieve informatie maakt dat er voorzichtig moet worden gehandeld. Hij citeert uit een arrest van de Raad zonder verdere details te verstrekken waarin volgens hem werd geoordeeld dat er geen voldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt om te kunnen oordelen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is. Vervolgens verwijst hij naar de EASO Country Guidance van november 2021, citeert hij hieruit en concludeert vervolgens: “*Vandaar blijkt het dat de analyse van verwerende partij over de veiligheidssituatie in Afghanistan die volgens haar gestabiliseerd had, voorbarig en onnadenkende is in het licht van de informatie hierboven vermeld. Op dit ogenblik beschikken wij niet over voldoende nauwkeurige en actuele informatie om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is. Daardoor, nodigen wij de verwerende partij uit om ofwel zijn standpunt te heroverwegen, ofwel zijn standpunt over de veiligheidssituatie in Afghanistan te herzien, ofwel een “Fact-Finding Mission” (hierna FFM) naar Afghanistan te ondernemen om zijn standpunt over de stabilisering van de veiligheidssituatie in Afghanistan te bevestigen of te ontkennen.*” Verweerder heeft in de bestreden beslissing voor wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie zoals gezegd duidelijk rekening gehouden met de recentst beschikbare informatie. Hij heeft een aanvullende nota neergelegd waarbij hij eveneens de recentste beschikbare landeninformatie meeneemt. Hieruit blijkt niet dat er zich een andersluidende beoordeling opdringt van de veiligheidssituatie in Afghanistan dan in de bestreden beslissing. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. Hij citeert uit een resem verslagen en rapporten die niet gedateerd zijn of die dateren van 2018, 2021 en 2022. Zij kunnen niet opwegen tegen de recentere informatie die de bestreden beslissing en de aanvullende nota meenemen en op grond waarvan wordt geconcludeerd dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het

land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet voorts niet in hoe verzoeker van het CGVS kan verlangen dat het een “*Joint Fact Finding Mission*” gaat uitvoeren in Afghanistan om de situatie ter plekke te gaan beoordelen.

2.3.5.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

3. Conclusie

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CGVS noodzaken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. CLAES